

*Сергій МІРОШНИЧЕНКО,
прокурор Чернігівської області,
державний радник юстиції 3 класу,
кандидат юридичних наук*

ОРГАНИ ПРОКУРАТУРИ У СИСТЕМІ СУБ'ЄКТІВ ПРОТИДІЇ ТА ЗАПОБІГАННЯ ЗЛОЧИНАМ ПРОТИ ПРАВОСУДДЯ

Ключові слова: протидія; запобігання; система суб'єктів; діяльність правоохоронних органів; злочини проти правосуддя.

У кримінологічній науці систему суб'єктів протидії та запобігання злочинності досліджено досить ґрунтовно [1, 90–104; 2; 3; 4, 15–16; 5, 360–365]. Проблематиці протидії злочинності присвячено праці таких провідних вітчизняних учених, як В.В. Голіна, Л.М. Давиденко, О.М. Джу́жа, П.П. Михайленко, О.Г. Кальман та інші. Однак, як справедливо зазначають автори, профілактична діяльність для більшості державних органів (служб) переважно є похідною від основних завдань, на виконання яких їх, власне, і було створено. Лише для порівняно невеликої кількості суб'єктів, що реалізують спеціальні цілі та завдання протидії злочинності, а отже – і певні повноваження з впливу на ті чи інші криміногенні фактори, здійснюючи відповідне інформаційне, методичне, ресурсне, кадрове забезпечення, вказана діяльність спеціально обумовлена.

У загальному вигляді до системи суб'єктів протидії злочинності належать органи і служби, які:

- визначають політику протидії злочинності, основні напрями, завдання, форми і методи протидії злочинам;
- здійснюють інформаційно-аналітичне забезпечення протидії злочинності проти правосуддя;
- виявляють криміногенні фактори, що їх обумовлюють;
- безпосередньо реалізують заходи з реагування на окремі злочини [6, 100; 7, 283–284; 8].

Систему суб'єктів протидії злочинності можна розглядати також і за іншими підставами. Наприклад, за: ступенем участі в організаційних процесах [9, 112–113], управлінським потенціалом, [10, 44–47], спеціалізацією дій [11, 135; 12, 63–65; 13, 18], спрямованістю праці [14, 15] тощо. При цьому кожна із запропонованих класифікацій є справедливою і слугує підґрунтям для прикладних досліджень, у тому числі і за обраною тематикою.

Зазначимо, що система суб'єктів протидії злочинам проти правосуддя – це не абстрактна теоретична конструкція. Вона існує та діє в межах соціально-правового механізму протидії злочинності в Україні. Її особливістю є те, що кримінологічний вплив здійснюється переважно на сферу правосуддя.

Суб'єктами протидії та запобігання злочинності проти правосуддя є широке коло державних органів і їх посадових (службових) осіб, наділених відповідною компетенцією, правами й обов'язками, діяльність яких згідно з чинним законодавством спрямована на розробку і здійснення заходів, пов'язаних із запобіганням, виявленням, розслідуванням злочинів проти правосуддя, обмеженням та усуненням криміногенних явищ і процесів, що їх породжують. До них насамперед належать:

- а) державні органи, що керують системою спеціально-кримінологічної протидії та запобігання злочинам взагалі, визначають основні напрями, заходи, завдання, форми

протидії та запобігання, кримінологічну політику держави, планують, спрямовують, координують і контролюють її (органи державної влади та управління, органи місцевого самоврядування, виконавчо-розпорядчі органи);

б) державні органи, що здійснюють спеціальні заходи протидії та запобігання злочинності відповідно до статусу, і це є їх головним завданням та функціями (МВС України, СБУ, прокуратура, суди, органи та установи виконання покарань, контролюючі органи).

До суб'єктів, для яких спеціально-кримінологічна протидія та запобігання є основною функцією або однією із них, належать правоохоронні органи, їх підрозділи і служби. Це – органи внутрішніх справ, Служби безпеки України, суду, прокуратури, органи і установи виконання покарань, система контролюючих державних органів.

Спільним для них є те, що їхню функцію протидії та запобігання злочинам виділено в самостійний напрям. Її зміст полягає у виявленні та усуненні криміногенних явищ, профілактиці, запобіганні й припиненні злочинів, усуненні причин та умов, що сприяють їх вчиненню, попередженні рецидиву, здійсненні поспішенітарного контролю за реалізацією заходів протидії злочинності. На наш погляд, ця попереджувально-профілактична робота так само стосується і злочинів проти правосуддя.

Деякі вчені до суб'єктів запобігання злочинам також відносять:

– органи та організації, які опосередковано впливають на запобігання злочинам (органи загального і господарського управління, інформаційні, статистичні, медичні, навчальні, культурно-виховні);

– громадські організації, об'єднання громадян та окремих громадян (адвокатські об'єднання, громадські пункти охорони правопорядку).

Попри певну дискусійність, ми поділяємо таке бачення, особливо з огляду на роль вказаних вище суб'єктів у запобіганні саме злочинам проти правосуддя.

Дійсно, громадяни нерідко беруть участь у запобіганні та протидії злочинам проти правосуддя з власної ініціативи, повідомля-

ючи уповноваженим органам про криміногенні явища (факти) у цій сфері. У більшості випадків громадяни в силу громадських обов'язків як члени законно створених формувань сприяють діяльності правоохоронних органів.

Роль адвокатів і їх об'єднань у протидії злочинам проти правосуддя є загальновідомою, тому окремо, в межах цієї публікації, розглядати її, вважаємо, недоцільно.

Особливе місце в системі суб'єктів протидії злочинності проти правосуддя належить правоохоронним органам, зокрема органам прокуратури [15; 16, 16–32; 17, 98–99], оскільки це «вузлова ланка у вказаній системі, яка забезпечує безпосереднє виконання завдань боротьби зі злочинністю» [18, 29]. У зв'язку з цим вважаємо за необхідне дати розгорнуту характеристику правоохоронним органам, враховуючи особливості їх функціонування і як одного з різновидів соціальної системи.

Структурні елементи системи суб'єктів протидії злочинності проти правосуддя взаємопов'язані по вертикалі і горизонталі кримінально-процесуальними нормами, що впливають одна на одну (хоча й по-різному за ступенем значущості). Одночасно кожний суб'єкт, як і будь-який структурний підрозділ правоохоронних органів, має системну ознаку, тобто певний комплекс властивостей і якостей, які не можуть бути зведені лише до арифметичної суми складових елементів. І навпаки. На думку науковців, це означає, що окремі суб'єкти, які є складовими вказаної системи (як і підрозділи правоохоронних органів), хоч і мають свої специфічні завдання, функції та відносну самостійність, проте тільки система (або орган у цілому) спроможна вирішувати визначені завдання і реалізувати покладені функції у повному обсязі.

Важливим суб'єктом діяльності щодо протидії та запобігання злочинам проти правосуддя є органи прокуратури. Відповідно до ст. 112 КПК України значна кількість злочинів проти правосуддя (статті 370, 371–383, 392, 397–400), а також усі злочини, вчинені працівниками правоохоронних органів, розслідують слідчі прокуратури. Здійснюючи нагляд за додержанням законів органами, які проводять дізнання та досудове слідство,

оперативно-розшукову діяльність, виконуючи судові рішення у кримінальних справах, а також застосовуючи інші заходи примусового характеру, пов'язані з обмеженням особистої свободи громадян, слідчий (прокурор) зобов'язаний своєчасно виявляти причини та умови вчинення злочинів, поновлювати порушені права і законні інтереси учасників кримінального процесу.

Суттєве значення для запобігання злочинам, що перешкоджають одержанню достовірних доказів та істинних висновків у справах, має організація прокурорського нагляду. Прокурор як уповноважений представник держави повинен здійснювати нагляд за додержанням законів у діяльності органів досудового слідства, зокрема розглядати скарги учасників кримінального процесу на дії (бездіяльність) слідчого. Науковці неодноразово висловлювали думку, що так само це має стосуватися і судової діяльності. Позбавлення прокуратури як єдиного державного наглядового органу в кримінальному судочинстві повноважень здійснювати нагляд за додержанням законності судовими органами є помилкою [19]. Суди, позбувшись прокурорського нагляду, стали майже безконтрольними [20, 200].

Частково поділяємо таку позицію, оскільки фактична заміна прокурорського нагляду судовим контролем під гаслом зміцнення незалежності судів і суддів певною мірою штучно привнесена: прокурорський акт реагування ніколи не скасовував судового рішення, а був засобом привернення уваги відповідної судової інстанції на допущену судову помилку, яку слід було б виправити. За будь-яких обставин остаточне рішення приймав саме суд.

У попередніх публікаціях уже наводилося обґрунтування відновлення порядку оскарження дій слідчого. Скарги на діяльність слідчого належить розглядати прокурору, який здійснює нагляд за розслідуванням кримінальної справи та несе юридичну відповідальність за законність його проведення. Такі рішення мав би перевіряти вищестоящий прокурор, а вже після цього – повинно бути судове оскарження у справі про порушення прав і свобод громадян у процесі дізнання або досудового слідства. На наш погляд, така

правова позиція науковців не суперечить статтям 8, 124 Конституції України, відповідно до яких усі правовідносини в державі можуть бути предметом судового розгляду на підставі Основного Закону України як норми прямої дії. Безумовно, якщо системно аналізувати низку конституційних норм у їх сукупності, а не розрізнено сприймати кожну окремо. Саме на ці обставини звернуто увагу і Конституційним Судом України (рішення від 30 січня 2000 року № 3-рп/2003).

На наше переконання, відновлення в новому процесуальному законі раніше діючого порядку обов'язкового попереднього оскарження дій слідчого (дознавача) прокурором, як передбачено статтями 110, 234 КПК України, буде достатнім і процесуально-виправданим (з погляду економії часу для громадян і бюджетних коштів для держави) фактором запобігання службовим зловживанням при провадженні досудового слідства чи дізнання.

Відповідно до наказу Генерального прокурора України від 19 вересня 2005 року № 4-гн «Про організацію прокурорського нагляду за додержанням законів органами, які проводять дізнання та досудове слідство» при надходженні інформації про злочини, вчинені суддями, керівниками правоохоронних органів і проти них необхідно інформувати прокурорів вищого рівня спеціальним повідомленням. Прокурори або їх заступники у таких випадках зобов'язані особисто виїжджати на місце події, вживати заходів до якісного проведення його огляду, організації невідкладних першочергових слідчих та оперативно-розшукових дій з розкриття цих злочинів.

З метою запобігання порушенням законності при проведенні досудового слідства потрібно перевіряти у визначені законом строки всі процесуальні рішення, невідкладно скасовувати незаконні й необґрунтовані постанови про зупинення та закриття кримінальних справ про злочини проти правосуддя, вживати заходи реагування стосовно службових осіб, винних у незаконному притягненні громадян до кримінальної відповідальності.

Важливим запобіжним заходом, що забезпечує від посягання на засади право-

суддя, був і лишається неупереджений та об'єктивний розгляд скарг учасників процесу, оскаржень дій, рішень органів дізнання та слідчих. Прокурор зобов'язаний вживати вичерпних заходів щодо виявлення фактів фальсифікації матеріалів дослідчої перевірки або кримінальної справи, застосування погроз, фізичного насильства, інших незаконних методів дізнання та досудового слідства.

Розгляд і вирішення заяв, повідомлень про злочини, вчинені працівниками правоохоронних органів (за винятком працівників прокуратури) при провадженні ними оперативно-розшукової діяльності, дізнання та досудового слідства, покладаються на прокурорів міст і районів, підрозділи нагляду за додержанням законів органами, які провадять оперативно-розшукову діяльність, дізнання та досудове слідство, Генеральної прокуратури України та прокуратур обласного рівня.

Відповідно до зазначеного вище галузевого наказу Генерального прокурора України на прокуратуру покладено також нагляд за додержанням законів при розслідуванні кримінальних справ про злочини, вчинені у місцях тримання засуджених.

У відомчих наказах Генерального прокурора України детально регламентовано організацію нагляду за додержанням законів у діяльності правоохоронних органів, у тому числі й щодо запобігання та протидії злочинності, деякі з яких безпосередньо стосуються злочинних посягань у сфері правосуддя.

Зокрема, прокурори обов'язково повинні своєчасно перевіряти законність затримання підозрюваних і застосування запобіжних заходів, особливо взяття під варту, адміністративного затримання осіб, яких підозрюють у вчиненні злочину. Згідно з наказом Генерального прокурора України від 19 вересня 2005 року № 4/1-гн «Про організацію прокурорського нагляду за додержанням законів органами, які проводять оперативно-розшукову діяльність» прокурори зобов'язані перевіряти додержання вимог чинного законодавства щодо: підстав для проведення оперативно-розшукової діяльності, заведення оперативно-розшукових справ, відповідності оперативно-розшукових заходів цілям і завданням оперативно-

розшукової діяльності, застосування окремих обмежень прав і свобод людини тощо.

Своїм наказом від 19 вересня 2005 року № 4/2-гн «Про організацію прокурорського нагляду за додержанням законів спеціальними підрозділами та іншими установами, які ведуть боротьбу з організованою злочинністю» Генеральний прокурор України зобов'язав прокурорів невідкладно вживати відповідних заходів прокурорського реагування до усунення виявлених порушень законності, поновлення порушених прав і свобод громадян та юридичних осіб, притягнення винних посадових осіб до передбаченої законом відповідальності.

У наказі Генерального прокурора України від 6 квітня 2011 року № 7-гн «Про організацію прокурорського нагляду за додержанням законів при виконанні судових рішень у кримінальних справах, а також при застосуванні інших заходів примусового характеру, пов'язаних із обмеженням особистої свободи громадян» зазначено, що, здійснюючи наглядову діяльність, прокурори повинні перевіряти додержання:

- конституційних прав громадян, іноземців та осіб без громадянства під час їх перебування у місцях тримання затриманих, установах попереднього ув'язнення, виконання покарань та інших заходів примусового характеру, пов'язаних з обмеженням особистої свободи;

- порядку та умов тримання затриманих і взятих під варту осіб та відбування покарань засудженими;

- законодавства, спрямованого на запобігання катуванням та іншому жорсткому поводженню із затриманими, взятими під варту та засудженими;

- законів під час провадження оперативно-розшукової діяльності в установах Державної кримінально-виконавчої служби України;

- законів при виконанні покарань, не пов'язаних з позбавленням волі;

- законів у сфері запобігання та протидії корупції у піднаглядних органах та установах;

- законодавства про звернення громадян, забезпечення гарантій належного розгляду та вирішення скарг ув'язнених і засуджених.

При цьому слід особливу увагу звертати на усунення причин та умов злочинів у місцях позбавлення волі, інших місцях тимчасового тримання, порушення вимог режиму у піднаглядних установах.

Наказом встановлено таку періодичність проведення наглядових перевірок: щодакдно, щомісячно, щоквартально, один раз на півріччя. Крім того, потрібно щомісяця перевіряти повноту реєстрації, законність розгляду та вирішення за заявами повідомлень про злочини у піднаглядних установах.

Здійснюючи наглядові перевірки, прокурорам необхідно проводити особистий прийом громадян, які перебувають у піднаглядних установах, приділяючи належну увагу забезпеченню адміністрацією їх права на звернення із заявами і скаргами до будь-яких органів, установ, організацій та посадових осіб.

Такий спектр організаційно-розпорядчих вказівок, спрямованих на підвищення ефективності виконання наглядових функцій прокуратури, водночас є внутрішньою структурною основою запобігання та протидії злочинам проти правосуддя органами прокуратури.

Проте не слід розглядати прокуратуру як орган запобігання та протидії злочинам проти правосуддя лише в аспекті наглядової діяльності. Слідчі працівники, вміло використовуючи надані їм чинним законодавством повноваження, можуть достатньо ефективно та оперативно протидіяти злочинним проявам, що посягають на встановлений порядок відправлення правосуддя.

У процесі досудового слідства слідчий прокуратури може запобігати вчиненню злочинів проти правосуддя такими процесуальними заходами:

1) застосовувати щодо обвинуваченого чи підозрюваного запобіжний захід, крім взяття під варту і застави (ст. 149 КПК України);

2) вносити за згодою прокурора подання до суду про застосування як запобіжного заходу взяття під варту (ч. 2 ст. 165-2 КПК України);

3) за постановою слідчого з санкції прокурора відстороняти обвинуваченого від посади (ст. 147 КПК України);

4) ініціювати звернення до прокурора або судді щодо застосування до особи за-

побіжного обмеження – заборони виїзду за межі України (ст. 98-1 КПК України);

5) надавати доручення органу дізнання щодо здійснення розшукових та слідчих дій (ч. 3 ст. 114 КПК України);

6) забезпечувати конфіденційність даних про особу відповідно до ст. 15 Закону України «Про забезпечення безпеки осіб, які беруть участь у кримінальному судочинстві» та ст. 52-3 КПК України (заміна прізвища, імені по батькові на псевдонім у протоколах слідчих дій);

7) виносити постанову про застосування заходів безпеки стосовно взятої під захист особи (ст. 52-1 КПК України);

8) попереджати про кримінальну відповідальність: а) свідка і потерпілого – за дачу завідомо неправдивих показань та за відмову свідка від дачі показань (ч. 4 ст. 167, ч. 2 ст. 71 КПК України); б) експерта – за відмову від виконання покладених на нього обов'язків, а також за дачу завідомо неправдивого висновку (ч. 3 ст. 196 КПК України); в) перекладача – за відмову виконувати обов'язки, а також завідомо неправдивий переклад (ч. 3 ст. 128 КПК України); г) за розголошення даних досудового слідства або дізнання (ч. 2 ст. 121 КПК України); д) за незбереження майна, на яке накладено арешт (ч. 2 ст. 126 КПК України).

Важливою складовою протидії злочинам проти правосуддя є представництво прокурором інтересів держави і громадян у суді і підтримання державного обвинувачення. Реалізуючи представницькі повноваження щодо захисту інтересів держави в суді, прокурор як учасник процесу має можливість не допустити необ'єктивності правової оцінки спірних правовідносин, винесення необґрунтованого рішення. Одним із способів запобігання неправосудним рішенням є заявлення клопотань, подання заперечень, внесення апеляцій та касацій.

Окрім суто процесуальної діяльності прокурора існує певний спектр позапроцесуальних повноважень, спрямованих на запобігання злочинам проти правосуддя.

До позапроцесуальної діяльності слідчого або прокурора щодо запобігання злочинам проти правосуддя насамперед належить правороз'яснювальна робота. Зокрема, це

виступи з інформацією про результати протидії злочинності в трудових колективах, у засобах масової інформації, бесіди-роз'яснення законодавства в територіальних громадах про кримінальну відповідальність за злочини проти правосуддя, під час проведення індивідуального прийому громадян тощо.

Вжиття таких заходів протидії та запобігання злочинам проти правосуддя може суттєво сприяти підвищенню ефективності цієї роботи в цілому. Органи прокуратури як суб'єкт протидії злочинам проти правосуддя – це ефективна система із широким колом повноважень та виписаними методиками їх реалізації для досягнення максимального позитивного впливу на стан злочинності у сфері правосуддя. Тож саме органам прокуратури в цій системі суб'єктів протидії злочинності належить вирішальна роль.

Отже, запобігання та протидія злочинам проти правосуддя в зальному ланцюгу кримінологічного дослідження цієї категорії злочинів, як цілком слушно зазначено в науковій літературі, є кінцевим результатом відображення ефективності впровадження кримінологічних знань у суспільне життя, правоохоронну систему та принципів функціонування державних органів у цілому. Комплексний підхід, поєднаний із новітніми розробками, заснованими на вивченні статистичних даних, аналізі факторів впливу та детермінації дає змогу розробити справді дієву систему, яка б об'єднала зусилля державних органів для запобігання протиправним діям, що посягають на одну з найважливіших умов існування незалежної правової держави – незалежне справедливе правосуддя.

Список використаних джерел:

1. Алексеев А.И. Криминологическая профилактика: теория, опыт, проблемы: моногр. / А.И. Алексеев, С.И. Герасимов, А.Я. Сухарев. – М.: НОРМА, 2001. – 496 с.
2. Блувштейн Ю.Д. Система субъектов и тактика профилактики правонарушений: лекция / Блувштейн Ю.Д. – М., 1980. – 45 с.
3. Бугель Н.В. Органы внутренних дел в правовом механизме Российского государства: моногр. / Бугель Н.В. – СПб: Санкт-Петербургский университет МВД России, 2000. – 171 с.
4. Голіна В.В. Попередження злочинності: конспект лекції / В.В. Голіна. – Х.: Українська юридична академія, 1994. – 40 с.
5. Криминология: учеб. для вузов / под общ. ред. д-ра юрид. наук, профессора А.И. Долговой. – М.: НОРМА ИНФРА, 1999. – 784 с.
6. Бандурка А.М. Преступность в Украине: причины и противодействие: моногр. / А.М. Бандурка, Л.М. Давиденко. – Х.: Основа, 2003. – 368 с.
7. Кудрявцева В.Н. Криминология: учеб. / В.Н. Кудрявцева, В.Е. Эминова. – [3-е изд. испр. и доп.]. – М.: Юристъ, 2007. – 734 с.
8. Джужа О.М. Курс криминології. Загальна частина: підруч. / О.М. Джужа, П.П. Михайленко, О.Г. Кулик. – К.: Юрінком Інтер, 2001. – Кн. 1. – 352 с.
9. Боков А.В. Организация борьбы с преступностью: моногр. / А.В. Боков. – М.: ЮНИТИ-ДАНА, Закон и право, 2003. – 175 с.
10. Литвинов О.М. Сучасні проблеми управління профілактикою злочинів: моногр. / Литвинов О.М. – Херсон: Олді-плюс, 2003. – 312 с.
11. Зелинский А.Ф. Криминология: учеб. пособ. / Зелинский А.Ф. – Х.: Рубикон, 2000. – 240 с.
12. Джужа О.М. Криминологія: навч. посіб. / О.М. Джужа, В.В. Василевич, Ю.Ф. Иванов. – К.: Прецедент, 2004. – 208 с.
13. Малкова В.Д. Организация деятельности органов внутренних дел по предупреждению преступлений: учеб. для слушателей Академии управления МВД России / В.Д. Малкова, А.Ф. Токарева. – М., 2000. – 322 с.
14. Жалинский А.Э. Специальное предупреждение преступлений в СССР: вопросы теории / Жалинский А.Э. – Львов: Вища школа, 1976. – 193 с.
15. Бугель Н.В. Органы внутренних дел в правовом механизме Российского государства: моногр. / Бугель Н.В. – СПб: Санкт-Петербургский университет МВД России, 2000. – 171 с.
16. Мельник М.І. Правоохоронні органи та правоохоронна діяльність / М.І. Мельник, М.І. Хавронюк. – К.: Атіка, 2002. – 576 с.

17. Іншин М.І. Цивільний контроль за діяльністю міліції: організаційно-правові питання: наук.-практ. посіб. / М.І. Іншин, О.М. Музичук, Р.С. Веприцький. – Х.: ХНУВС, 2008. – 206 с.
18. Кудрявцев В.Н. Стратегии борьбы с преступностью / В.Н. Кудрявцев. – [2-е изд., испр. и доп.]. – М.: Наука, 2005. – 366 с.
19. Оліяничук Ю. Співвідношення судового контролю і функції органів дізнання, досудового слідства та прокуратури / Ю. Оліяничук // Вісник прокуратури. – 2003. – № 1. – С. 95
20. Романюк Б.В. Удосконалення досудового провадження в Україні: моногр. / Б.В. Романюк. – К., 2011. – 228 с.

Сергій МИРОШНИЧЕНКО

**ОРГАНИ ПРОКУРАТУРИ У СИСТЕМІ СУБ'ЄКТІВ ПРОТИДІЇ
ТА ЗАПОБІГАННЯ ЗЛОЧИНАМ ПРОТИ ПРАВОСУДДЯ**

Резюме

На основі аналізу законодавства розглянуто деякі проблеми діяльності прокуратури як спеціально уповноваженого суб'єкта запобігання і протидії злочинам проти правосуддя в сучасних умовах. Акцентовано увагу на місці, ролі й значенні прокуратури в системі суб'єктів протидії. Визначено також основні напрями її діяльності щодо реалізації заходів протидії та запобігання злочинам проти правосуддя.

Сергій МИРОШНИЧЕНКО

**ОРГАНЫ ПРОКУРАТУРЫ В СИСТЕМЕ СУБЪЕКТОВ ПРОТИВОДЕЙСТВИЯ
И ПРЕДОТВРАЩЕНИЯ ПРЕСТУПЛЕНИЙ ПРОТИВ ПРАВОСУДИЯ**

Резюме

На основе анализа законодательства рассмотрены некоторые проблемы деятельности прокуратуры как специально уполномоченного субъекта предотвращения и противодействия преступлениям против правосудия в современных условиях. Акцентируется внимание на месте, роли и значении прокуратуры в системе субъектов противодействия. Определены также основные направления ее деятельности по реализации мер противодействия и предотвращения преступлений против правосудия.

Sergiy MIROSHNICHENKO

**PROSECUTOR'S OFFICE IN THE SYSTEM OF COUNTERACTION
AND PREVENTION CRIME AGAINST JUSTICE**

Summary

The problems of prosecutor's activity as an authorized body for counteraction and prevention crimes against justice are examined nowadays. The place, role and significance of prosecutor's office in the system of counteraction bodies are emphasized. Main directions of counteraction and crime prevention activity in this field are defined.